

rahwa meest pöördä. Kui nüüd lahkusis
ford olli kätte jõudnud, kogu temma
omma rahvast ennese ümber kokku, ja ku-
lutas neile needsinnatsed sannad: „Näe,
lähhan nüüd surrema, ja poeg saab teie
kuningaks. Tedda teie ei olle käl tännini
mitte pallest pallesse tunda sanud; agga
küllab sate temma wallitsussest nago heast
wiljast arro, mis saggune temma on. Wõt-
ke selle sanna kuulda, kes lähhab targaste teid
juhhatama.“ — Rahwas lubbas sedda Abi-
ale, heitis sannakulelikult temma poia alla,
ja sest tousis rigile suur dn. Selle nore
kuninga wallitus olli ühhe lahke ja targa
isä-wallitsusse sarnane. Keif kääsüd, mis
temmalt wähalaksid, ollid täis digust ja
armo. Nenda kui helde Jummalä päikesse
joned ja soiad wihmad wilja-maad kossu-
tawad, sel wiisil wallas selle näggematta
wallitseja lahke ja armo meel head ja õnne
iggaühhe peäle, kes püdis, kuninga targa

mele järrele tehha. Kuspool ial hädda
juhtus, seäl andis kuninga abbi ennast
kohhe tunda. Sedda pannid keif immeks
ja rääksid nenda isekeskis: „Meie ei olle
omma wallitsejat weel mitte silmaga näi-
nud; kuidas temma ommeti meid keifi
näab, ja tunneb keif meie hädda ärra?
Need kuiud, mis meil tännini jummalaks
on olnud, on meil nähtawad käl meie sil-
made ees. Agga paljaks sedda head on,
mis olleme neist kätte sanud? Oh et sel-
legi pallet meist saaks nähtud, kes meile
hopis ennam armo saatnud, kui meie näh-
tawad jummalad! Mis süddamelikko ig-
gatsemisega annaksime ennast temma liggi,
tedda tännades keige temma heldusse ja
tarkusse eest!“ — Teised wötsid kätte ja
teggid ennestele kuiusid, mis, nende ar-
wates, kuninga näo sarnatsed pidid ol-
lema. „Waatke,“ ütlesid teine teise wasto,
„nenda on wiisiste temma näggo. Selle